

РЕШЕНИЕ

№ 38400

гр. София, 05.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **2303** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 268 от Данъчно–осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/.

Образувано е по жалба на „ГМК“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], срещу Решение № ПИ-36/09.02.2026 г. на директор на ТД на НАП С., с което е оставена без уважение жалбата на дружеството срещу Разпореждания за разпределение с изх. № С250022-125-0059517/19.02.2025 г., изх. № С250022-125-0059521/19.02.2025 г., изх. № С250022-125-0059527/19.02.2025 г. и изх. № С250022-125-0060555/20.02.2025 г., издадени от Д. Т. - главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С., с които е извършено разпределение на плащане. В жалбата се излагат доводи, че оспорените пред директора на ТД на НАП С. разпореждания за разпределение на постъпила сума са преждевременно издадени, при висящо оспорване на търга и преди да е издадено Постановление за възлагане на недвижимия имот, което е издадено на 08.08.2025 г. Според жалбоподателя това действие на публичния изпълнител е извършено без законово основание и счита, че порокът на тези действия (актове) е такъв, че води не само до тяхната незаконосъобразност, но и до тяхната недействителност (нищожност), поради което те е следвало да бъдат отменени от Директора на ТД НА НАП, само поради факта на времевия момент на издаването им. В жалбата се посочва, че в конкретния случай най-ранният момент в който е било възможно извършване на разпределение на сумите постъпили по изпълнителното дело от проданта, това е момента на издаване на Постановлението за възлагане - 08.08.2025 г., тъй като едва тогава собствеността се прехвърля върху купувача, имуществото на длъжника се счита за осребрено и внесена от купувача сума подлежи на разпределяне за погасяване на публичните и евентуално при остатък на други вземания.

На следващо място оспорва изводите на директора на ТД на НАП относно момента на изтичане на абсолютната погасителна давност по чл.171, ал. 2 ДОПК за задълженията за 2013 г. и 2014 г., като в хода на съдебното производство претендира изтекла давност и относно задълженията за 2015 г. Иска отмяна на решението на директора на ТД на НАП-С. и отмяна на четирите оспорени разпореждания, а в условията на евентуалност да се отменят разпорежданията в конкретно посочени от жалбоподателя части и връщане на преписката на публичния изпълнител с указания за изготвяне на ново разпределение на постъпилата сума.

Ответникът по делото - директор на ТД на НАП С. , в с. з., чрез процесуалния си представител юрк. М. С. оспорва жалбата, като неоснователна и моли за потвърждаване на оспореното решение, като правилно и законосъобразно. Претендират се разноси по делото. Представени са писмени бележки, в които се излагат отново доводи за законосъобразност на оспорения акт и потвърдените с него разпореждания.

По делото са събрани писмени доказателства и е приобщена административната преписка по издаване на оспорените актове.

Настоящият съдебен състав, като се запозна с доводите на страните и доказателствата в административната преписка и след служебна проверка съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

За страните е безспорно, че по отношение на „ГМК“ ООД, ЕИК[ЕИК], е образувано изпълнително дело № 22150025656/2015 г. по описа на ТД на НАП – С. за събиране на установени и изискуеми публични държавни вземания. В хода на изпълнителното производство са предприемани действия по обезпечаване, опис и оценка на имущество, собственост на дружеството. В рамките на изпълнителното производство е предприета публична продажба чрез търг с тайно наддаване на недвижим имот, находящ се в [населено място], район „С.“,[жк], [улица]. Продажбата е обявена със Съобщение за продажба чрез търг с тайно наддаване № С240022-111-0003607/30.10.2024 г. Предмет на продажбата е поземлен имот с площ по документ 479 кв.м., заедно с намиращите се в него сгради – едноетажни постройки, описани в съобщението за публичната продажба.

Съобщението за продажбата е било оспорено по административен ред от съдружници в „ГМК“ ООД. С Решение № ПИ-373/10.12.2024 г. директорът на ТД на НАП – С. е оставил жалбата без разглеждане като процесуално недопустима поради липса на активна процесуална легитимация. Това решение е било обжалвано по съдебен ред, като по адм. дело № 12592/2024 г. Административен съд – София-град е отхвърлил жалбата срещу него.

На 12.12.2024 г. е проведена публичната продажба чрез търг с тайно наддаване. По търга са постъпили десет предложения, като девет от тях са били разгледани. Две от предложенията – № 2 и № 9 – са били изключени от наддаването поради несъответствие с изискванията на чл. 251, ал. 2 ДОПК. Констатациите са отразени в Протокол за провеждане на таен търг № С240022-102-0003758/12.12.2024 г. За купувачи са били обявени класираните на първо място две лица с предложена цена от 250 000 лева, а вторият по ред участник е предложил цена 182 100 лева.

На 16.12.2024 г., по сметката за принудително изпълнение на НАП е постъпила сумата, получена от публичната продажба, в общ размер на 250 000 лв. Именно тази сума впоследствие е предмет на четирите разпореждания за разпределение, които са предмет на административното оспорване. От данните по преписката се установява, че сумата е била задържана по сметката за принудително изпълнение, като разпределението е извършено на по-късен етап.

Също така на 16.12.2024 г. в ТД на НАП – С. е постъпила жалба с вх. № 240022-000-0720389/16.12.2024 г., подадена от втория по ред участник в търга на основание чл. 256, ал. 1 ДОПК. Жалбата е била разгледана от директора на ТД на НАП – С., който с Решение №

ПИ-48/19.02.2025 г. я е оставил без уважение като неоснователна. Решението е било обжалвано по съдебен ред. С Решение № 1038/28.07.2025 г. на Административен съд – София област жалбата срещу Решение № ПИ-48/19.02.2025 г. е отхвърлена като неоснователна. След постановяването на този съдебен акт е издадено Постановление за възлагане № 0250022-091-000061/08.08.2025 г. на обявения при търга купувач. Постановлението е връчено на 11.08.2025 г., като на същата дата е вписано и придобиването на собствеността в Агенцията по вписванията.

На 19.02.2025 г. главният публичен изпълнител при ТД на НАП – С. е издал три разпореждания за разпределение на постъпилата сума, а на 20.02.2025 г. е издадено четвърто разпореждане. Същите са:

1. Разпореждане № С250022-125-0059517/19.02.2025 г. – за сумата 31 428,60 лв.;
2. Разпореждане № С250022-125-0059521/19.02.2025 г. – за сумата 20 000 лв.;
3. Разпореждане № С250022-125-0059527/19.02.2025 г. – за сумата 61 000 лв.;
4. Разпореждане № С250022-125-0060555/20.02.2025 г. – за сумата 137 571,40 лв., от които са разпределени 107 068,08 лв.

И четирите разпореждания са издадени по изпълнително дело № 22150025656/2015 г. и се основават на постъпилото на 16.12.2024 г. плащане по сметката за принудително изпълнение на НАП в размер на 250 000 лв.

С Разпореждане № С250022-125-0059517/19.02.2025 г. е разпределена сумата от 31 428,60 лв. Сумата е насочена за погасяване на публични задължения по декларации обр. № 6 за ДОО, ЗО и УПФ и данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, както и задължения по декларации по ЗДДС и по годишна данъчна декларация по ЗКПО, с периоди през 2014 г. и 2015 г.

С Разпореждане № С250022-125-0059521/19.02.2025 г. е разпределена сумата от 20 000 лв. Сумата е насочена за погасяване на главници по месечни декларации обр. № 6 за ДОО, ЗО и УПФ и данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения за периоди през 2015 г., както и на задължения по месечни справки-декларации по ЗДДС за периоди през 2015 г.

С Разпореждане № С250022-125-0059527/19.02.2025 г. е разпределена сумата от 61 000 лв. В него са включени множество задължения, в това число лихви по задължения за ДОО, ЗО и УПФ, данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, лихви по справки-декларации по ЗДДС и лихви по годишна данъчна декларация за корпоративен данък. В разпределението са включени задължения с периоди през 2013, 2014, 2015, 2016 г., както и задължения за последващи години.

С Разпореждане № С250022-125-0060555/20.02.2025 г. от останалата сума 137 571,40 лв. са разпределени 107 068,08 лв. В разпределението са включени лихви по задължения за ДОО, ЗО и УПФ и данък върху доходите от трудови и приравнените на тях правоотношения, лихви по справки-декларации по ЗДДС и лихви по годишна данъчна декларация за корпоративен данък. Включени са задължения, свързани с периоди през 2014 г., 2015 г. и следващи години.

В случая спорът по настоящото дело се отнася до множество отделни публични задължения, включени в четири разпределения, като за всяко от тях релевантни са видът на вземането, периодът, падежът на главното задължение и съответно началният момент и изтичането на срока по чл. 171, ал. 2 ДОПК.

С молба от 05.01.2026 г. (неправилно е посочено в оспореното решение 01.05.2026 г.) от „ГМК“ ООД е направено искане за предоставяне на протокола за разпределение на постъпилите суми след публичната продажба. В тази връзка процесните разпореждания са връчени за първи път на жалбоподателя на 21.01.2026 г.

На 26.01.2026 г. „ГМК“ ООД е подало до директора на ТД на НАП – С. жалба с вх. № Ж-22-

111/26.01.2026 г. срещу четирите разпореждания за разпределение. Жалбата е била подадена по реда на чл. 266–267 ДОПК. В нея дружеството е поддържало, че при разпределението са погасени публични задължения, за които е изтекла 10-годишната абсолютна давност, като са посочени конкретни периоди, включително такива от 2013 г. и 2014 г. Поддържано е също, че публичният изпълнител е следвало служебно да съобрази изтичането на давността преди извършване на разпределението. В жалбата е направено и искане за спиране на действията по превеждане на остатъка от сумата на частен съдебен изпълнител по изпълнително дело № 20188440402486. Административният орган е обсъдил и това искане, като е приел, че не са налице основанията за спиране, предвидени в ДОПК.

С Решение № ПИ-36/09.02.2026 г. директорът на ТД на НАП – С. е оставил жалбата на „ГМК“ ООД без уважение като неоснователна. В мотивите си административният орган е обсъдил приложението на чл. 171, ал. 2 ДОПК спрямо отделните групи задължения и е определил моментите, от които според него започва да тече абсолютната давност. При преценката си органът е съобразил и приетото от него спиране на давностния срок през периода на извънредното положение през 2020 г. По отношение на най-старите задължения, включени в разпределенията, административният орган е приел, че за задължения, чийто срок за доброволно изпълнение е бил през 2014 г., абсолютната давност започва да тече от 01.01.2015 г., като при съобразяване на спирането през 2020 г. е посочил изтичане на срока на 28.02.2025 г. За задължения, чийто срок за плащане е бил през 2015 г., органът е приел начало на давността от 01.01.2016 г. и изтичане през 2026 г.

Отделно от това административният орган е обсъдил обстоятелството, че сумата от 250 000 лв. е постъпила по сметката на НАП на 16.12.2024 г., както и че към този момент е било налице висящо обжалване на Решение № ПИ-48/19.02.2025 г. относно публичната продан. В тази връзка в Решение № ПИ-36/09.02.2026 г. е изложено становище относно момента на издаване на постановлението за възлагане и последиците от съдебното обжалване на действията по продажбата.

След постановяването на Решение № ПИ-36/09.02.2026 г. „ГМК“ ООД го е обжалвало пред съда, по която жалба е образувано настоящото съдебно производство. В хода на съдебното производство жалбоподателят поддържа възражението си за изтекла абсолютна давност за периодите 2013 г. и 2014 г., като в съдебното производство прави и възражение за изтекла давност за задълженията възникнали през периода 01.2015-11.2015 г. Сочи и доводи за незаконосъобразност на процесните разпореждания, поради това, че същите са преждевременно издадени, при висящо оспорване на търга и преди да е издадено Постановлението за възлагане на недвижимия имот.

С уточняваща молба жалбоподателят е пояснил, че предмет на съдебното оспорване е Решение № ПИ-36/09.02.2026 г., а чрез него – законосъобразността на действията по разпределяне на постъпилата от публичната продан сума в общ размер на 250 000 лв. Посочено е, че първоначалното възражение за давност е било насочено към конкретни задължения за 2013 г. и 2014 г., но според жалбоподателя това не ограничава административния орган и съда да извършат проверка на разпределението с оглед настъпилото погасяване на други включени в него задължения. Иска се отмяна на решението на директора на ТД на НАП С. и четирите разпореждания, а в условията на алтернативност само в конкретно посочени от жалбоподателя части относно периодите 2013 г., 2014 г. и 01.2015-11.2015 г.

В представените по делото писмени бележки жалбоподателят допълнително поддържа, че извършеното разпределение следва да бъде преценено с оглед хронологията на публичната продан, съдебното оспорване на действията по продажбата, издаването на постановлението за

възлагане и изтичането на абсолютната давност по отношение на отделни публични вземания.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от правна страна следното:

Жалбата е допустима. Подадена е в седемдневния срок по чл. 268, ал. 1 ДОПК, от длъжника в изпълнителното производство, който е адресат на неблагоприятните актове и има правен интерес от оспорването. Насочена е срещу решение по чл. 267, ал. 2, т. 5 ДОПК, което подлежи на съдебен контрол, и е подадена след изчерпване на задължителния административен ред. Тук следва да се посочи, че съдът не споделя твърдението за частична недопустимост на жалбата, тъй като с жалбата подадена до директора на ТД на НАП са оспорени в цялост действията на публичния изпълнител по разпределения на сумата постъпила от публична продажба на недвижим имот находящ се в [населено място], [улица] общ размер от 250 000 лв., които действия са обективирани в четирите разпореждания за разпределение на постъпила сума, посочени по-горе. Действително с жалбата до съда жалбоподателят е доразвил доводите за незаконосъобразност на процесните разпореждания, но и в двете жалби основният петитум е отмяна в цялост на действията на публичния изпълнител, обективирани в четирите разпореждания. По-горестоящият орган не е освободен от задължението да извърши пълен контрол за законосъобразност на всички действия на публичен изпълнител по издаване на оспорените разпореждания, когато в петитума на жалбата, с която е сезиран се иска отмяна на актовете в цялост. Административният орган, при разглеждане на жалбата, дължи произнасяне по всички факти и обстоятелства т.е. за цялото производство по издаване на оспорените разпореждания. В жалбата пред съда прави и искане в условията на алтернативност за частична отмяна на разпорежданията за разпределение на суми, в конкретно посочени периоди.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

При служебната проверка по чл. 168, ал. 1 АПК във връзка с § 2 от допълнителните разпоредби на ДОПК и по всички основания на чл. 146 АПК съдът приема, че Решение № ПИ-36/09.02.2026 г. е издадено от компетентен орган – директора на компетентната териториална дирекция, на основание чл. 266, ал. 1 и чл. 267 ДОПК, а потвърдените с него разпореждания изхождат от компетентен публичен изпълнител по смисъла на чл. 7, ал. 1, чл. 167 и чл. 226, ал. 1 ДОПК. Не са налице основания за нищожност поради липса на материална, териториална или персонална компетентност.

Актовете са издадени в писмена форма, индивидуализират производството, страните и предмета на произнасяне и съдържат фактически и правни съображения. Не се установява нарушение на формата, което само по себе си да обуславя отмяната им. Жалбоподателят е упражнил правото си административно оспорване а решаващият орган се е произнесъл в рамките на сезирането. В този смисъл не е ограничено правото му на участие и защита.

На първо място следва да се посочи, че изцяло се споделят доводите в жалба за незаконосъобразност на оспорените пред директора на ТД на НАП С. 4 броя разпореждания, тъй като същите са издадени преди издаване на Постановлението за възлагане.

Безспорно по делото е, че сумата от класирания на първо място в търга, която е в размер на 250 000 лв. е постъпила по сметката за принудително изпълнение на НАП на 16.12.2024 г. Самото постъпване на сумата обаче не следва да се отъждествява с окончателното приключване на процедурата по публичната продажба.

На същата дата 16.12.2024 г. е подадена жалба от класирания на второ място в търга срещу проведената тръжна процедура. От данните по делото се установява, че при подаване на жалбата участникът е довнесъл 150 671,40 лева до пълния размер предложен от него, а именно 182 100 лева.

Няма спор по делото, че оспорените разпореждания за разпределение на сумите са издадени

преди постановлението за възлагане и в хода на висящо производство по оспорване на търга. Спорното по делото е дали тези действия на публичния изпълнител по разпределение на сумата са незаконосъобразни.

Действително съгласно чл. 253 ДОПК публичният изпълнител издава постановление за възлагане в тридневен срок от постъпването на сумата и представянето на изискуемите документи. Законът обаче предвижда специално изключение при подадена жалба срещу извършената продажба. В разпоредбата на чл. 256, ал. 3 ДОПК е въведена забрана за издаване на постановление за възлагане при подадена жалба срещу извършената продажба чрез търг публичният изпълнител, което изключва и приложението на чл. 266, ал. 4 от ДОПК, в който е предвидено, че жалбата срещу действията на публичния изпълнител не спира действията по принудително изпълнение, освен ако е подадена от трето лице със самостоятелни права върху вещта. Именно тази хипотеза е била налице в процесния случай. Тълкуването на ал. 3 следва да се извършва във връзка с ал. 5–8 на чл. 256 ДОПК. Тук законодателят е предвидил различни последици в зависимост от изхода на спора – при уважаване на жалбата жалбоподателят може да бъде обявен за купувач, а при оставяне на жалбата без уважение се пристъпва към възлагане на обявения първоначално купувач.

В случая към момента на извършеното разпределение на постъпилата сума - 19-20.02.2025 г. е имало висящ процес между първия и втория класиран в търга и към този момент не е било ясно коя от двете суми следва да се разпредели, тъй като и двете са постъпили по указана сметка. В чл. 256, ал. 8 от ДОПК е предвидено, че ако жалбата бъде уважена и жалбоподателят бъде обявен за купувач, публичният изпълнител освобождава депозираната цена на обявения от него купувач освен в случаите, когато обявеният за купувач не е имал право да участва в търга. В тези случаи депозираната от обявения от публичния изпълнител за купувач цена служи за удовлетворение на вземанията по изпълнителното дело. В случая не става ясно на какво основание към този момент е извършил разпределението като с окончателен съдебен акт не е бил определен купувачът, на когото да се възложи имота. Също така разпоредбата на чл. 246, ал. 8 от ДОПК предвижда, че собствеността преминава върху купувача от датата на постановлението. Това означава, че до приключване на производството по жалбата окончателният резултат от публичната продажба не е установен по начин, който позволява да се извършат всички последващи действия, основани на окончателното определяне на купувача.

В този смисъл е и възприетото в съдебната практика разбиране, че при подадена жалба по чл. 256, ал. 1 ДОПК публичният изпълнител следва да изчака приключването на производството и в зависимост от неговия изход да издаде постановление за възлагане или да освободи внесената цена. Публичният изпълнител не издава постановление за възлагане ако е подадена жалба срещу извършената продажба (чл. 256, ал. 3 ДОПК). В този случай той следва да изчака приключването на съдебното производство и в зависимост от решението на съда публичният изпълнител издава постановление за възлагане на обявения от него купувач, ако жалбата е оставена без уважение (чл. 256, ал. 7 ДОПК), или освобождава депозираната цена на обявения от него купувач, ако жалбата бъде уважена и жалбоподателят бъде обявен за купувач (чл. 256, ал. 8 ДОПК). В конкретния случай публичният изпълнител не е издал постановление за възлагане през периода на висящия спор, а го е издал на 08.08.2025 г., след приключване на съдебното производство - 28.07.2025 г. Същевременно същият орган е извършил разпределение на получената цена още на 19–20.02.2025 г. Така в рамките на една и съща процедура публичният изпълнител е приел, че висящото производство по чл. 256 ДОПК препятства издаването на постановление за възлагане, но не препятства разпределянето на получената от проданта сума. Съдът намира, че този подход не съответства на целта и систематиката на чл. 253 и чл. 256 ДОПК. Разпределението предполага

наличие на постъпила сума, която може да бъде отнесена към конкретни публични вземания на длъжника. Когато обаче сумата е постъпила като цена по публична продажба, чийто резултат е предмет на висящо обжалване, нейното окончателно правно основание и принадлежност като цена от приключила публична продажба все още не са стабилизираны. Това не е само теоретична възможност, тъй като при уважаване на жалбата по чл. 256 ДОПК законът предвижда жалбоподателят да бъде обявен за купувач, респективно внесената от първоначално обявения купувач цена да бъде освободена. Следователно към момента на извършеното разпределение е съществувала реална правна възможност за промяна на последиците от продажбата. Разпореждането за разпределението на постъпилата сума предполага окончателно третиране на сумата като реализирана от продажбата и не допуска вариант тази сума да бъде променена. В случая действията на публичния изпълнител, обективирани в разпределяне на сумата преди издаване на постановление за възлагане и преди да е определен окончателно кой е купувачът, създават правна несигурност относно сумата която в крайна сметка ще бъде разпределена. Следва да се посочи, че без постановление за възлагане продажбата не е завършена като изпълнителен способ. По общото правило на чл. 246, ал. 6 от ДОПК постановлението за възлагане се издава след получаване на сумата от продажбата, а съгласно чл. 246, ал. 8 от ДОПК собствеността преминава върху купувача от датата на постановлението. Тоест именно постановлението е актът, който завършва продажбата и поражда вещнопрехвърлителния ефект. Едва тогава извършената продажба придобива стабилитет и постъпилата от нея сума подлежи на разпределяне.

Тук следва да се посочи и това, че самият закон предвижда освобождаване на сумите след изхода на спора. Цитираната по-горе разпоредба на чл. 256, ал. 8 от ДОПК предвижда, че ако жалбата бъде уважена, публичният изпълнител освобождава депозираната цена на първоначално обявения купувач, освен ако той не е имал право да участва и само в този специален случай внесената от него цена служи за удовлетворяване на вземанията по изпълнителното дело. Оттук следва изводът, че докато жалбата е висяща, сумите не могат да се третират като освободени и окончателно годни за разпределение, защото законът изрично предвижда различна съдба на тези суми според изхода на спора.

Поради това съдът приема, че извършеното на 19.02.2025 г. и 20.02.2025 г. разпределение, като преждевременно извършено е незаконосъобразно. Ето защо оспореното пред настоящата инстанция Решение № ПИ-36/09.02.2026 г. на директор на ТД на НАП С. и потвърдените с него Разпореждания за разпределение с изх. № C250022-125-0059517/19.02.2025 г., изх. № C250022-125-0059521/19.02.2025 г., изх. № C250022-125-0059527/19.02.2025 г. и изх. № C250022-125-0060555/20.02.2025 г., издадени от главен публичен изпълнител, следва да бъдат отменени като незаконосъобразни.

За пълнота следва да се посочи, че съдът не се споделя изложените в обжалваното решение съображения за продължаване на давността, съгласно § 29, т.2 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците /Загл. доп. – ДВ, бр. 44 от 2020 г., в сила от 14.05.2020 г. /. В случая спорът по делото се концентрира най-общо върху въпроса изтекъл ли е 10-годишен давностен срок по отношение на задълженията за 2013 г. и 2014 г., както и по направеното в съдебното производство възражение за изтекла абсолютна давност за задълженията възникнали през 2015 г., които жалбоподателят конкретно е посочил. Съгласно § 29, т. 1 от ПЗР на този закон до отмяната на извънредното положение срокът по чл.171, ал.2 от ДОПК не се прилага, а според т.2 на § 29 освен в случаите по чл.172, ал.1 от ДОПК давността спира да тече и за времето на обявеното извънредно положение. Последната разпоредба въвежда

ново основание за спиране на давността, наред с тези по чл.172, ал.1 от ДОПК, като срокът за новото спиране е до отмяна на извънредното положение – 13.05.2020 г. След отмяната на извънредното положение давността продължава да тече. Тази разпоредба обаче не пречатства действието на чл.172, ал.2 от ДОПК и след изтичането на този срок давността се брои за изтекла, независимо от основанията за спиране. В § 29, т. 1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13 март 2020 г., и за преодоляване на последиците, се посочва, че до отмяната на извънредното положение срокът по чл. 171, ал. 2 от ДОПК не се прилага, но тази разпоредба не продължава срока по чл. 172, ал. 2 от ДОПК, както е приел ответника. Смисълът и целта на разпоредбата са да не изтече давностния срок при действието на обявеното извънредно положение, съгласно чл. 3, т. 1 от с.з., което е привременна мярка за защита интересите на кредитора, неспособен да действа поради наличието на извънредни непредвидени обстоятелства. В случая давността не е настъпила в сроковете на извънредното положение и удължаването му. Също така тази мярка престава да действа с настъпване на събитието, визирано в хипотезата на § 29, т.1 /отмяна на извънредното положение/, действието ѝ е обвързано с определен срок, след който правните последици, породени от това действие отпадат. Няма и не може да има за последица продължаване на срока по чл.172, ал.2 от ДОПК със срока на действие на § 29, т.1 от ПЗР на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение. С оглед изложеното неправилно е прието с решението, че към момента на разпределяне на сумата не е била изтекла давността за задълженията с период 2013 и 2014 г. В този смисъл е и практиката на ВАС. Т.е. налага се извод, че част от разпределените суми са за погасяване на публични задължения, по отношение на които е изтекла абсолютната погасителна давност за изпълнението им.

Не се споделят и доводите на ответника, че абсолютната давността следва да се преценява към момента на извършеното разпределение на сумите – 19-20.02.2025 г. На първо място, както бе посочено по-горе, съдът приема, че това разпределение е незаконосъобразно, като сторено предсрочно – преди стабилизиране на извършената публична продажба и съответното на постъпилата по сметка сума, а на следващо място следва да се посочи, че разпределението не е изпълнително действие и чрез него не се упражнява принуда, а се определя кои притезания подлежат на удовлетворение, какъв е редът за удовлетворяването им и каква сума се полага за изплащане на всяко от тях. Също така е видно, че макар и издадени на 19.02 и 20.02.2025 г. разпорежданията не се били връчени на длъжника почти една година. Тази забава в случая се дължи на органа, а не на длъжника, тъй като именно органът има задължението да уведоми задълженото лице за своите действия и съответно последният да се защити срещу тях, каквото право му дават разпоредбите на чл. 266 и чл. 268 от ДОПК.

В тази връзка неоснователно е и твърдението на ответника, че разпределението касае единствено вискателите на длъжника, но не и длъжника. На първо място разпоредбата на чл. 266 от ДОПК дава процесуалното право на длъжника да се защити срещу действията на публичния изпълнител, в т.ч. и действията по разпределение на плащането, като именно същата разпоредба задължава органът да връчи разпореждането за разпределение, за да може длъжникът да упражни това си право в 7-дневен срок от уведомяването за извършеното действие. На следващо място в чл. 255 от ДОПК е предвидено, че в 7-дневен срок след покриването на разносните по принудителното изпълнение, главницата и лихвите длъжникът се уведомява за сумата, останала след разпределението, която се превежда по сметка, посочена от него, а ако не е посочил такава - остава в Националната агенция за приходите и служи за прихващане с други публични вземания. От събраните по делото доказателства е видно, че с Разпореждане изх. № С250022-125-0060555/20.02.2025 г. е разпределена само сумата от 107 068,08 лева, като е останал остатък в

размер на 30 503,32 лева, за който остатък длъжникът не е бил уведомен почти една година, което е и нарушение на цитираната по-горе разпоредба на чл. 255 от ДОПК. В случая именно след запознаване с разпорежданията за разпределение на плащането, длъжникът е възразил за погасяване на задълженията по давност, което е сторил с жалбата до решаващия орган. Относно възразението на ответника, че длъжникът не е направил възразение за изтекла погасителна давност пред публичния изпълнител на 12.12.2024 г., съдът намира, че същото не намира опора в закона. Възможността на жалбоподателя да направи такова възразение в хода на административното обжалване или съдебното такова не се преклудира, още повече, че в случая се възразява за изтекла абсолютна давност на част от задълженията, като съгласно чл. 173, ал. 2 ДОПК публичният изпълнител при ТД на НАП е имал законово задължение да следи и отпише служебно вземанията след изтичането на давностния срок по чл. 171, ал. 2 от ДОПК.

По изложените съображения съдът счита, че издадените разпореждания за разпределение на плащането са постановени при липса на предпоставките, които законът изисква и горестоящият административен орган – директор на ТД на НАП - С. е следвало да ги отмени. След като последният орган е достигнал до обратния резултат, то това решение е незаконосъобразно и следва да бъде отменено, както и потвърдените с него разпореждания на публичния изпълнител. Доколкото естеството на акта не позволява решаването на делото по същество чрез извършване на разпределението от съда, след отмяната на решението на директора на ТД на НАП - С. и на посочените разпореждания, преписката, на основание чл. 160, ал. 3, вр. с чл. 144, ал. 2 от ДОПК, следва да бъде върната на публичния изпълнител за извършване на новото разпределение на плащането от вече стабилизирания публична продавец, като съобрази мотивите изложени в настоящото решение и се произнесе по направените възразения за изтекла погасителната давност, съответно отпише изтеклите по давност задължения.

С оглед изхода на делото, сторените от жалбоподателя разноски, следва да се възложат на ответника. Предвид фактическата и правна сложност на спора и с оглед разпоредбите на Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за възнаграждения на адвокатските възнаграждения, в тежест на ответника следва да бъдат възложени сторените по делото разноски в размер на 767,00 евро за адвокатско възнаграждение, претендирани по размер съгласно списък на разноските по чл. 80 от ГПК и доказани с представен по делото договор за правна защита и съдействие.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1 и ал. 3, вр. чл. 144, ал. 2 ДОПК, Административен съд - София град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на „ГМК“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], Решение № ПИ-36/09.02.2026 г. на директор на ТД на НАП С..

ОТМЕНЯ Разпореждане за разпределение с изх. № С250022-125-0059517/19.02.2025 г., Разпореждане за разпределение изх. № С250022-125-0059521/19.02.2025 г., Разпореждане за разпределение изх. № С250022-125-0059527/19.02.2025 г. и Разпореждане за разпределение изх. № С250022-125-0060555/20.02.2025 г., издадени от Д. Т. - главен публичен изпълнител в дирекция „Събиране“ при ТД на НАП С.

ВРЪЩА преписката на публичния изпълнител за ново произнасяне съобразно мотивите на настоящото решение.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на „ГМК“ ООД с ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място],[жк], сумата от 767,00 /седемстотин шестдесет и седем/ евро, представляваща адвокатско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

ЪДИЯ:

С